

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/59/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201252
Dátum vydania rozhodnutia:	03.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Gerdová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201252.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: Y. R., S., XXX XX S., právne zastúpený advokátom JUDr. Milanom Výsockým, so sídlom Horná č. 116, 022 01 Čadca, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. SLV-PS-PK-83/2011 zo dňa 13. júna 2011, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 131/2011-65 zo dňa 31. mája 2013, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 131/2011-65 zo dňa 31. mája 2013 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-83/2011 zo dňa 13. júna 2011 z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 479,74 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Milana Výsockého, advokáta so sídlom v Čadci.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č.p.: SLV-PS-PK-83/2011 zo dňa 13. júna 2011, v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra č. 45/2008 zo dňa 27. februára 2008, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) z dôvodu, že porušil služobnú prisahu a služobné povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Skutočnosťou zakladajúcou dôvod skončenia služobného pomeru bolo, že žalobca prednostne, bez prítomnosti vlastníka, držiteľa vozidla alebo splnomocnenej osoby na základe požiadavky U. V., ktorý vždy zabezpečil aj potrebné doklady, okrem iného vykonal

- dňa 25.07.2007 zmenu vlastníka osobného motorového vozidla zn. Suzuki Swift evidenčného čísla Z. z OTP Leasing, a.s. na nového vlastníka F. L. z S.,

- dňa 25.07.2007 zmenu vlastníka osobného motorového vozidla zn. Škoda Octávia, evidenčného čísla Z. na nového vlastníka H. L. z S.,

- dňa 30.07.2007 prihlásil do evidencie motorových vozidiel osobné motorové vozidlo zn. BMW s prideleným evidenčným číslom Z. na vlastníka N. V. z Y.,

- dňa 27.08.2007 zmenu vlastníka osobného motorového vozidla zn. Škoda Fábia, evidenčného čísla Z. z leasingovej spoločnosti na nového vlastníka Y. S. z S. a následne na Mgr. Y. S. z V.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, dostatočne zistil skutkový stav veci a preto nie je dôvod na jeho zrušenie. V konaní mal za preukázané, že personálny rozkaz, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. bol žalobcovi doručený dňa 29.02.2008 a proti nemu podaný rozklad žalovaný rozhodnutím z 23. mája 2008 zamietol. Následne sa žalobca žalobou na Krajskom súde v Bratislave domáhal preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia. Krajský súd rozsudkom č. k. 3S 119/2008-54 zo dňa 08.12.2009 žalobu zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 8 Sžo/83/2010 zo dňa 27. januára 2011 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného z 23. mája 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Po doplnení dokazovania a preskúmaní zadovážených dôkazov žalovaný dospel k záveru, že nie je dostatočne preukázaná skutočnosť, že žalobca v rozpore so svojimi povinnosťami uloženými mu v čl. 3 od. 2 písm. b/ a c/ NP PZ č. 1/2007 vykonával evidenčné úkony dňa 25. júla 2008, a to zmenu vlastníka osobného motorového vozidla zn. Škoda Octávia evidenčného čísla Z. na nového vlastníka H. L. z S. a evidenčné úkony dňa 30. júla 2007 tým, že prihlásil do evidencie motorových vozidiel osobné motorové vozidlo zn. BMW evidenčné číslo Z. na vlastníka N. V. z Y..

Ďalším dokazovaním, výpoveďou T. Q. však bolo preukázané, že oslovil Y. S., ktorý má známeho na polícii, a ktorý vybaví prihlásenie do evidencie bez čakania. T. Q. mu potom odovzdal doklady a o vec sa už ďalej nestaral. Žalobca evidenčné úkony - evidenciu osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Passat, evidenčné číslo Z. na držiteľa T. Q. - následne vykonal v rozpore so svojimi povinnosťami.

Krajský súd dospel k záveru, že konaním žalobcu došlo k zvlášť hrubému porušeniu služobnej prísahy a hrubému porušeniu služobnej povinnosti tým, že sa nezdržal konania, ktoré mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a mohlo narušiť vážnosť policajného zboru, alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. Konania uvedeného vo výroku sa žalobca dopustil najskôr 25. júla 2007 a riaditeľ sa o tom dozvedel dňa 10. januára 2007 doručením mu oznámenia z Odboru boja proti korupcii Stred, Úradu boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru.

Krajský súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca namietal, že evidenčné úkony vykonal za prítomnosti osôb stanovených v predpisoch, potom súd poukazuje na výpoveďou T. Q. dostatočne preukázanú skutočnosť, že žalobca osobne vykonal evidenčné úkony pri evidencii osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Passat, evidenčné číslo Z. na držiteľa T. Q. v rozpore so svojimi povinnosťami. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalobcu, že neprevzal žiaden úplatok, krajský súd zdôraznil, že konanie žalobcu v samostatnom personálnom konaní nebolo posudzované ako konanie majúce znaky trestného činu ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou a služobnými povinnosťami policajta. V pôsobnosti príslušných služobných orgánov v rámci ich práva na voľnú úvahu nie je zhodnotenie doterajších výsledkov služby policajta a v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. nie sú obsiahnuté poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 7 Sž/124/03). Žalobca bol s návrhom na prepustenie rovnako, ako aj s podkladovým materiálom na vec sa vzťahujúcim oboznámený a z jeho vyjadrenia zo dňa 11.02.2008 vyplýva, že na doplnenie nemá žiadne ďalšie návrhy. Ako žalovaný, tak aj krajský súd

mal za preukázané, že evidenčné úkony spojené s evidenciou motorového vozidla na T. Q. vykonal práve žalobca.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť, alternatívne rozsudok zmeniť a rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu zrušiť, vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pre nesprávne posúdenie veci, z dôvodu, že zistenie skutkového stavu z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci. V dôvodoch rozsiahleho odvolania uviedol, že po zrušení rozsudku najvyšším súdom (rozsudok NS SR sp. zn. 8 Sžo/83/2010 z 21.01.2011) pre nedostatočne zistený skutkový stav správne orgány nevykonali žiadne dokazovanie a pri rozhodnutí vychádzali len z dôkazov, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní, po začatí trestného stíhania, a ktoré správnym uvážením, bez zadovážania objektívnych podkladov, nerešpektujúc názor najvyššieho súdu, nevyhodnotili.

Opakovane tvrdil, že žiadneho porušenia povinnosti policajta, ktoré by malo charakter zvlášť hrubého porušenia služobnej povinnosti a odôvodňovalo by prepustenie zo služobného pomeru sa nedopustil a vytýkal krajskému súdu, že jeho rozsudok je arbitrárny, pretože v podstate akceptoval žalovaným uvedené skutočnosti a bližšie neodôvodnil, z ktorých dôkazov vychádzal žalovaný pri vydaní rozhodnutia.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pretože žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, jeho odvolanie sa zakladá na spochybňovaní právneho názoru krajského súdu a zotrval na svojom stanovisku uvedenom vo vyjadrení k žalobe dňa 13. júna 2011. Argumentoval, že súd nemôže preskúmavať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným a v tejto súvislosti poukázal na ustálený právny názor najvyššieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžo/33/2008), podľa ktorého posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom, pretože by tým vstupoval do právomocí orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Vo vzťahu ku konaniu o prepustenie zo služobného pomeru a trestnému konaniu dal žalovaný do pozornosti judikatúru NS SR, podľa ktorej sú tieto samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Účelom konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustenie zo služobného pomeru nie sú otázky viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Otázku prezumpcie neviny prípadne trestnosti činu nie je možné skúmať.

Po podaní odvolania doručil žalobca krajskému súdu a dňa 19.12.2013 aj najvyššiemu súdu podanie s prílohou, uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 26. augusta 2013 č. VII/2Gv73/07-117, ktorým dokumentuje, že prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR podľa § 215 ods. 1 písm. b/ trestného poriadku trestné konanie proti nemu zastavila. Z uvedeného uznesenia najvyšší súd zistil, že skutok, pre ktorý bol Y. R. stíhaný uznesením vyšetrovateľa OBPK Stred zo dňa 10.01.2008 č. k. PPZ-38/BPK-S-2007 za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ trestného zákona, nie sú trestným činom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl. O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bol deň vyhlásenia rozhodnutia uverejnený na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk najmenej 5 dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonomi.

Zákon č. 73/1998 Z.z. v ustanovení § 1 upravuje štátnu službu príslušníkov policajného zboru,..... (ďalej „štátna služba“) a právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby.

Služobnú disciplínu a disciplinárnú právomoc upravuje tretia časť zákona v §§ 47 až § 63 a deviata časť zákona skončenie služobného pomeru v ustanoveniach § 189 až 199.

Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný:

- a/ plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b/ vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- f/ zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h/ dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného predchádzalo konanie na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3/S/119/2008 o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, v ktorom rozsudkom zo dňa 08. decembra 2009 bola žaloba žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (č. p.: SLV-69/PK-2008 zo dňa 23. mája 2008) zamietnutá. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru bolo porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Skutočnosťou zakladajúcou dôvod skončenia služobného pomeru bolo, že sa dopustil skutkov uvedených v personálnom rozkaze ministra vnútra Slovenskej republiky č. 45 zo dňa 27.02.2008 a to, že prednostne, bez prítomnosti vlastníka, držiteľa vozidla alebo splnomocnenej osoby na základe požiadavky U. V., ktorý vždy zabezpečil aj potrebné doklady, okrem iného vykonal dňa 25.07.2007 (2x), dňa 30.07.2007 a dňa 27.08.2007 zmenu vlastníka osobného motorového vozidla na nového vlastníka, resp. prihlásil do evidencie motorových vozidiel nového vlastníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8Sžo/83/2010 zo dňa 27. januára 2011 konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/119/2008-54 zo dňa 08. decembra 2009 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre nedostatočne zistený skutočný stav veci.

Po vrátení veci a preskúmaní zadovážených dôkazov žalovaný mal v odvolacom konaní (záznam z

výpovede svedka T. Q.) za preukázaný skutok, ktorého sa žalobca ppor. Y. R. dňa 22.08.2007 dopustil tým, že v rozpore so svojimi povinnosťami vykonal evidenčné úkony bez prítomnosti vlastníka, držiteľa alebo splnomocnenej osoby a zabezpečil na evidenciách motorových vozidiel ODI OR PZ Čadca prihlásenie motorového vozidla Volkswagen Passat ev. č. Z. na držiteľa T. Q..

Pokiaľ ide o ostatné evidenčné úkony uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, personálnom rozkaze ministra vnútra SR č. 45 zo dňa 27.02.2008, a to skutky z 25.07.2007 (2x), zmenu vlastníka osobného vozidla zn. Suzuki Swift, ev.č. Z. a zmenu vlastníka osobného vozidla zn. Škoda Octavia ev.č. Z., skutok z 30.07.2007 prihlásenie do evidencie osobného vozidla BMW s ev.č. Z. a zo dňa 27.08.2007 zmenu vlastníctva osobného vozidla zn. Škoda Fábria ev.č. Z., po preskúmaní zadovážených dôkazov predložených do odvolacieho konania žalovaný konštatoval, že nie je z nich dostatočne preukázaná skutočnosť, že ich žalobca vykonal.

Žalovaný vychádzal z výpovede T. Q., vypočúvaného vyšetrovateľom Odboru boja proti korupcii, Stred, OR PZ v Čadci dňa 10.01.2008, v ktorej uviedol, že je majiteľom osobného motorového vozidla zn. Passat, uvedené vozidlo zakúpil v Kladne, v auguste 2007, kde bolo dovezené z Francúzska. Na vozidle najskôr vybavoval potrebné kontroly, STK, emisnú a podobne, potom oslovil S. Y., on povedal, že má známeho na políciu, ktorý mu to vybaví bez čakania. Potom sa nestaral o spôsob prihlásenia vozidla, teda nebol na ODI a nikde sa nezapisoval do žiadneho poradovníka, nebol prítomný ani pri predkladaní dokladov na ODI OR PZ v Čadci, a na evidenčné úkony nedal žiadne splnomocnenie.

Uvedené konanie žalobcu považoval žalovaný za preukázaný dôvod pre skončenie služobného pomeru.

Žalobca namieta, že správne orgány nevykonali dodatočné dokazovanie a vychádzali len z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní po začatí trestného stíhania, ktoré nevyhodnotili. Treba pripomenúť, že vyššie uvedená skutočnosť (protiprávne konanie žalobcu), je totožná so skutkom zo dňa 22.08.2007, pre ktorý bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, Trestného zákona, podľa uznesenia o vznesení obvinenia OBPK Stred zo dňa 10.01.2008 č. k. PPZ-38/BPK-S-2007.

Predmetom konania na najvyššom súde nebola trestná vec. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR týkajúcej sa problematiky prepustenia zo služobného pomeru policajta (napr. nález ÚS č. k. III. ÚS 263/06, rozsudok NS SR č. k. 1 Sžo/152/2007), účelom súdneho konania je len otázka, či sú splnené predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Pre posúdenie konania policajta postačuje preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom na prepustenie a skutkové zistenia musia byť zadovážené spôsobom, ktorý predpokladá zákon. Z formálne právneho hľadiska, ten istý skutok, pre ktorý je vznesené obvinenie z trestného činu, môže byť súčasne dôvodom na prepustenie príslušníka policajného zboru. V kvázi jednočinnom súbehu môže byť tým istým skutkom naplnená nielen skutková podstata trestného činu, ale aj zákonný dôvod podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Súbeh vylučuje iba skutočnosť, že veci patria do právomoci rozdielnych orgánov. Pokiaľ žalobca nebol právoplatne odsúdený pre trestný čin, je možné vyhodnocovať skutok iba v nadväznosti na porušenie interných predpisov na zvýšenie disciplíny policajtov. Vzhľadom na to, že trestné konanie i konanie o skončení služobného pomeru prebiehajú súbežne, dôkazy musia byť vyhodnotené samostatne a ustálené detaily skutku v nadväznosti na porušenie konkrétnych služobných povinností. Do právoplatného rozhodnutia o vine žalobcu v trestnom konaní musí žalovaný pri vyhodnocovaní dôkazov postupovať autonómne.

Žalobcom predložené uznesenie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. VII/2 Gv 73/07-117 zo dňa 26. augusta 2013 je dôkazom toho, že trestné stíhanie žalobcu za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bolo zastavené preto, že nie sú tieto skutky trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Zastavenie trestného konania voči žalobcovi je však pre danú vec nepodstatné.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že protiprávne konanie zakladajúce dôvod prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy (služobná disciplína je konkretizovaná internými predpismi) a služobnej povinnosti, bolo žalobcovi preukázané výpoveďou svedka T. Q., v prospech ktorého bola vykonaná evidencia vozidla.

Úlohou najvyššieho, ako aj krajského súdu v preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru je potrebné, aby boli splnené podmienky prepustenia, to znamená, aby bolo dostatočne preukázané, že protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania (ods. 2 citovaného zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Zb. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Z obsahu napadnutých administratívnych rozhodnutí je zrejmé, že sa predmetnými návrhmi na vykonanie dôkazov správne orgány nezaoberali aj keď ich povinnosťou je dostatočne zistiť skutkový stav veci a v prípade, ak žalovaný alebo správny orgán prvého stupňa považovali vykonanie navrhnutých dôkazov na nedôvodné bolo potrebné, aby v rozhodnutiach uviedli skutočnosti, ktoré ich k takémuto rozhodnutiu viedli.

Najvyšší súd považuje za ústavne konformný len taký výklad príslušného právneho predpisu (ustanovenia zákona), ktorý neukracuje účastníka na jeho práve poznať dôvody akéhokoľvek rozhodnutia dotýkajúceho sa jeho práv a oprávnených záujmov. Rozhodovanie správneho orgánu má vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a konanie treba viesť tak, aby posilňovalo dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia správnych orgánov boli úplné a výstižné (a presvedčivé), ktoré majú účastníkov presvedčiť o správnosti jeho rozhodovania a postupu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom rozsudku sp. zn. 8Sžo/83/2010 z 27. januára 2011 uviedol, že správne orgány oboch stupňov rozhodli bez riadneho zistenia skutočného stavu veci, a teda bez zadováženia objektívnych podkladov pre rozhodnutie. Skutočnosť, že odvolací orgán kládol žalobcovi za vinu spáchanie ďalšieho skutku, ktorý v rozhodnutí prvostupňového orgánu nebol uvedený, predstavuje také závažné pochybenie, ktoré má za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže sa k tomuto skutku nemohol vyjadriť.

Najvyšší súd v citovanom rozsudku tiež uviedol, cit.: „... nie je povinnosťou prieskumného súdu

nahradiť použité správne uváženie svojim vlastným. Súčasťou preskúmania súdu je i posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.“

Treba dodať, že pri využití správnej úvahy je potrebné, aby správny orgán jej použitie dostatočným spôsobom zdôvodnil. Výrok rozhodnutia musí obsahovať opis skutku, ktorého sa žalobca dopustil, aby nebol zameniteľný s iným konaním.

V preskúmvanej veci sa žalovaný správny orgán neriadil pokynom uvedeným v rozsudku najvyššieho súdu a jeho právnym názorom (§ 250r O.s.p.) pri zisťovaní skutočného stavu veci ak v priebehu konania žalobcovi kládol za vinu ďalší skutok, ktorý vo výroku rozhodnutia absentuje, a s ktorým je spojený tak závažný postih, akým je prepustenie policajta zo služobného pomeru. Navyiac, žiadne dôkazy svedčiace v prospech alebo neprospech účastníka, nevykonával.

Úlohou súdu vykonávajúceho prieskum rozhodnutia správneho orgánu nie je nahrádzať jeho činnosť, ale len preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako aj postupu, ktorý jeho prijatiu predchádzal.

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojim konaním závažným spôsobom porušil základnú povinnosť a zároveň boli dodržané všetky jeho procesné práva.

Senát najvyššieho súdu sa v tomto prípade nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave a na základe uvedených právnych skutočností a vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu rozhodol tak, že napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu.

Trovy konania pozostávajú z troch úkonov právnej služby:

1. prevzatie a príprava zastúpenia,
2. písomné podanie na súd - podanie návrhu na začatie konania vo výške 2x 123,50 € a k tomu prislúchajúci režijný paušál vo výške 2x 7,41 € a
3. písomné podanie na súd - odvolanie proti rozsudku krajského súdu vo výške 130,16 € a k tomu prislúchajúci režijný paušál vo výške 7,81 €, t.j. 399,79 € + 20% DPH = 479,74 €.

Trovy konania boli vyčíslené a špecifikované advokátom v podaní zo dňa 31.07.2013 a priznané podľa § 11 ods. 4 v spojení s 14 ods. 1 písm. a/, b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.